

Στον διδάκτορα που έκανε την ποίηση θρησκεία.

Κυρός Στυλιανός Αυστραλίας Διγενής, ο Ποιητής της πίστης .

Πως να τολμήσει η ελαχιστότητα μου να πει μια λέξη για τον Μέγιστο, όταν όλα έχουν ειπωθεί μέσα στους στίχους του.

Πως να τολμήσω να απαγγείλω έστω και ένα στίχο του, όταν οι λέξεις του ξεφεύγουν από την αντιληπτική μου ικανότητα, μεταφρασμένες μέσα στα ποιήματα του ,σε θεϊκές ραψωδίες.

”Αγάπησα την μελωδία των λέξεων, αλλά δεν έμεινα ποτέ στις λέξεις”.

Πως να μπορέσω να αγγίξω την θεια χάρη του να οδηγεί τις λέξεις, σε...αδιάβαστες διαδρομές, διαλέγοντας σαν ποτο, με την ίδια ευκολία τον Σεφέρη, τον Πωλ Ελύάρ ,αλλά και τον Πεσσόα και εξαγγελλίζοντας τες, σε λόγο ευαγγελικό .

Πως να μοιράσω τον πόνο μου μέσα στα ποιήματα του, που σαν μικρές λύπες τα επιλέγω, για μια στιγμή εσωτερικής ισορροπίας στην μοναξιά που νοιώθω, από την απώλεια της μοναδικότητας του .

Τελικά, το μόνο που μπορώ να γράψω είναι, να τον αντιγράψω !

Ελπίζοντας ότι θα καταλάβω την βαθειά μου λύπη για τον χαμό του, μόνο μέσα από τους στίχους του.

Ο Στυλιανός, ο Μέγας με το έργο του ανέδειξε την ποίηση της θρησκείας και έκανε την ίδια την ποίηση, θρησκεία. Η Κρήτη, ήταν μέσα στην φύση του για τούτο κι η αγάπη του για τον εξανθρωπισμό των κυμάτων, των δένδρων, της φύσης όλης, ήταν μια ασυνείδητη επιστροφή στο κρητικό τοπίο, των νεφών του Γκρέκο, των κορυφών των Ορέων και των αδάμαστων θαλασσών της.

“Τα νεκρά φύκια, λέει,ακολούθησαν το επόμενο κύμα ως εξόδιος ακολουθία στον πνιγμό του Άκη” και άλλου “οι βασιλικοί, τα γεράνια και οι βιολέτες” ήταν η ανθισμένη εκδίκηση στην κάθε λαβωματιά ».

Η δόξα της ανθρωπιάς και της συγχώρεσης μέσα σε κάθε στίχο του.

“Όσες φορές με ρώτησαν, τόσες φορές δεν ήξερα να γράψω το όνομα εκείνου που με λάβωσε μέσα στην μαύρη νύχτα».

Εξόριστος στη νέα πατρίδα του την χαρτογραφούσε πάντα με κρητικό

μελάνι στην πέννα του .Την ήθελε ελεύθερη και ασυμβίβαστη, όπως η κρητική ψυχή, γι αυτό κι εκδήλωνε συνοδοιπόρος, με **«αυτούς που αμφισβητήθηκαν, λοιδορήθηκαν και θανατώθηκαν αφιερωμένοι στον εν τιμή, αγώνα τους»**.

Άγιε Στυλιανέ μας, εμείς οι ελάχιστοι μπροστά στο μεγαλείο σου, θα είμαστε για πάντα ευγνώμονες γιατί μέσα από την ποίηση, την βαθειά πίστη σου στο πρόσωπο του ανθρώπου και την αγέρωχη ταπεινοσύνη σου, μας οδήγησες σε σταθερό σκαλοπάτι, για να ανεβούμε την κλίμακα της αθανασίας του πνεύματος και της βαθιάς πίστης στον θεό, τον μόνο δημιουργό.

**«Σήμερα, δεχτήκαμε πώς οι νεκροί δεν μιλούν
αν και δεν πρόλαβαν να πουν για όσα αγάπησαν
ξέρουμε πως δεν περπατούν μήτε κινούνται
γιατί αναπαύονται
το ότι πάντως δεν αδρανούν
μας το δηλώνει μια δική τους αύρα
περίπου σαν εκείνη που σαλεύει
το πανί της σημαίας
σε ώρες έκτακτες»**.

Σήμερα στους αντίποδες της γενέτειρας σου γης, στην μακρινή Αυστραλία, αναπαύεσαι όπως όρισες, δυο μέτρα βαθύτερα στην γη της, δυο μέτρα κοντύτερα μας και η ψυχή σου «μη αδρανούσα» διεμβολίζει τον πυρήνα της και φθάνει μέσα από την γη της Κρήτης και αναδύεται από τα θεμέλια αυτού το Ναού, σαν μια αύρα, θωπεύει τις λυπημένες μας ψυχές και οδηγεί το θυμίαμα μαζί με τις σκέψεις μας στον προς τον παντοκράτορα, προς το επέκεινα.

Αθάνατος, εις τους αιώνες,
Αμήν.

Ιωάννης Παλλήκαρης
Ρέθυμνο 30^η Μαρτίου 2019